

Gyurcsány Ferenc köszöntő levele a SZEK IV. Kongresszusához és dr. Szabó Endréhez

Tisztelt Kongresszus!

Engedjék meg, hogy levélben köszöntsem a Szakszervezetek Együttműködési Fórumának valamennyi tagját és a kongresszus résztvevőit, illetve 75. születésnapja alkalmából Szabó Endre elnök urat, aki hosszú ideje dolgozik azon, hogy érvényesítse a munkavállalók érdekeit. Kívánom neki, hogy hasonló erővel, jó egészségben tegye a dolgát a jövőben is!

Tisztelt Kongresszus!

Gyakran tűnhet úgy, hogy kormány és szakszervezetek egymással szemben álló felek. Ez azonban csak az eszközökre igaz, a célok az érdekképviseleték és a kormány esetében azonosak: mindannyian erős gazdaságot, stabil és biztos megélhetést adó munkahelyeket, fejlődő, gyarapodó országot akarunk.

Az aktuális érdekek védelme és képviselete az önök feladata és kötelessége. A kormánynak azonban nemcsak „jelen időben” kell eredményesnek lennie: a jövő iránti felelősséggel kell az ország ügyeiről döntenie, hogy csak ma, és két-három év múlva, hanem tizenöt és húsz év múlva is növekvő, gyarapodó ország legyünk, ahol mindenki dolgozhat, aki akar, és aki dolgozik, tisztességesen megélhessen a keresetéből. Amikor fenntartható fejlődéről beszélünk, erre a jövő iránti felelősségre gondolunk, amelyet minden progresszív, a populizmust elutasító kormánynak a sajátjává kell tennie.

Minden felelős kormány számára az a feladat, hogy a társadalmi integrációt a politikai lehetőségek és a gazdasági kényszerek között legjobb tudása szerint érvényesítse. Volt idő, amikor a gazdaság megerősítésének árát a társadalmi igazságosság átmeneti gyengülésével fizette meg az ország. És volt olyan politika is, amely a társadalmi igazságosság érdekében a

gazdasági egyensúlyt áldozta fel. Mindkét út csak rövid távon volt járható, és mindannyiunk előtt ismert eredményeket hozott.

A mai kormány más utat választott, ami az egyensúly, a reform, a fejlesztés jelszóhármában foglalható össze. Ez a modernizációs program pedig attól progresszív és baloldali, hogy a gazdasági egyensúly megteremtése érdekében nem hajlandó feláldozni a társadalmi egyensúlyt. Hogy tabunak tekintünk két területet, -- a modernizációt és egyes szociális támogatásokat, -- ahol nem lehet szó kiadáscsökkentésről. Így bizonyos társadalmi csoportok, mint a nyugdíjasoké, vagy a szociálisan hátrányos helyzetű embereké, illetve bizonyos szociális vívmányok, mint a nyugdíjak felzárkóztatása, a lakás- és családtámogatások rendszere nagyobb immunitást, nagyobb védelmet élveznek más állami kiadásoknál. És ugyanez igaz a modernizációs forrásokra, elsősorban az uniós pénzekből megvalósuló beruházások hazai fedezetére, amelyek az állami kiadások kevés emelkedő tételei közé tartoznak majd az egyensúlyteremtés évei során is.

A konvergencia program, azaz a magyar felzárkózás programja mindemellett persze nehéz szívvel meghozott, kemény döntéseket is tartalmaz, amelyek eredményeként az elkövetkező két évben Magyarországon nem nő az életszínvonal, pedig az elmúlt években a magyar társadalom többsége ehhez szokott hozzá. A baloldal meggyőződése és hite szerint hazánknak most mindezzel együtt is erre a programra van szüksége, mert a nyugat-európai életszínvonalhoz, a gazdasági és szociális biztonsághoz, vagyis az Új Magyarországhoz nem vezet könnyebb, vagy rövidebb út, csak az, amely az egyensúly gyors, de tartós megteremtésén keresztül vezet.

Talán meglepő, de meggyőződésem, hogy olyan politikát nem nehéz csinálni, amivel valamennyi érdekképviselőt elégedett. Nem lenne nehéz népszerűvé tenni olyan politikát, amely igyekszik kielégíteni minden igényt és követelést, amelyet az állammal szemben ma támasztanak. Csakhogy ennek az árát sokszorosan kellene megfizetni holnap. Mert a populista

ígéretetek megvalósítása a jövő felélését jelentené. A populista politika ilyen ígéretekkel sáfárkodik, és ideig-óráig érthető okokból népszerű is lehet. De hasznos soha. Mert nincsen annál drágább és drasztikusabb megszorító politika, mint ha egy egész országot megfosztanak a sikeres jövőtől.

Tisztelt Kongresszus!

Ha a szakszervezetek nem küzdenének ilyen lelkesen a munkavállalói érdekek érvényesítéséért, méltatlanok volnának a tisztségre. Ha pedig a kormány nem volna ilyen eltökélt az egyensúly megteremtése és a reformok végigvitele mellett, ugyanígy méltatlan volna a polgárok bizalmára.

A kormányt és a szakszervezeteket a felelősség köti össze: egyformán az emberek sorsának jobbításán dolgozunk, még ha ugyanannak az asztalnak az ellentétes oldalán ülünk is közben. Ugyanazt akarjuk: azt, hogy Magyarország és a benne élők egyformán sikeresek legyenek. És ezt csakis egymással kiegyezve, egymásban bízva érhetjük el.

Nem ellenérdekeltek vagyunk tehát, hanem partnerek.

Budapest, 2007. június 8.

Üdvözlettel:

Gyurcsány Ferenc